

*a kátyús, félbarna avaron szerte – gondolkodási idő – elengedés.
az elengedés mint érintés, ami javaslat,
ami végigvisz egy sejtést. mintha erekciója lenne kőkemény ajkainknak,
amikor erről beszél.
és a levelek kórusa: sobasem lehetünk kortársai!*

Képes beszéd szökőnapon

*mikor végre előtör a juharrezervátum szorításából
tenyerében pár köbcentis gyöngykavics-gömbökkel:
iszonyatosan skandál.
nem telik, ha múlik el: becézgetem.
ebben a patakban több sodrás lakik: biztatom.
rangidős vízállások strigulái a magára maradt
mérécén: gyámolítom.
fölöttem állsz s ez köztünk a beszélgetés:
vigasztalom.
a kanócot fogva a kaptárig vezetsz: ringatom.
ringó ívén a kőpadlóhoz koccan a hirtaló:
ijesztgetem.
folyékony életrajzát: vérét veszem.
a barangkongástól megráncosodott Fabergé-tojás
héja
kisimul: engesztelem.
átöltöztet a rágondolás: kérdezi.
olyan árnyék leszel, amin nincs rajta, aki lép egyből:
ő maga válaszol.*

TORNAI JÓZSEF

Belétek kapaszkodom

*Belétek kapaszkodom.
Mi mást tehetnék?
Érdemes kinyújtóznom egy-két
ritka versért.*

*Ha csöndesek múzsáim,
hát csak hallgassanak.
Ömölhet a folyó, bár szárad a patak.
Dobolhat a vér is, ha már*

*nincsen kiért-miért.
Belétek kapaszkodom, verseim,
az elbújt holnapért.*

*Magát szüli a vers,
nem én vagyok a hím,
ki rossz lábaival táncol szerettein.*

*Csak hozzáteszek valamit
a pörsenéses világhoz,
vagy elveszek abból az
ismeretlen gazdagságból,
ami zenélni tanít.
Igen, az örök kozmosz-vigasz
szól még agyamban,
mikor az öregség már veszi füleit.*

*Álmomban vagy ébren
vannak jelek,
és még remélhetek,
hogy a lét-televényben
csavarodnak rovar-gyökerek,
táplálnak, és akár hosszú
közömbösség után,
egyszer csak megdöbben a szám.*

„Ó lyric love”

*Körülöttem a zöld domb, rét,
mögötte a nádas, zsombék.
Gólya keres, lépeget,
béka-, csíboreledelt.
Piócák pőre bokámon:
ilyen voltál, ifjúságom.
Lassan rigmusaim fújtam
sáros fűben, vastag porban,
mert voltak láng-evő nyarak,
mikor a kút is kiapadt,
az, amit Szentkútnak hívtak
a parasztok, zászlóikat
fölémelve a magasba,
Szűz Máriát vigasztalva.*

*Hol van a kút, hol a zászlók?
Ha álmodom, mindent látok,
hiába az idő-zsarnok,
az vagyok még, ki ott állok,
étizedekkel fölszántott
öregember, kipergett rozs,
kegyelemmel növelt a sors,
míg kilencven éven által
dúslakodtam szabadsággal,
keveredtem annyi lánnyal,
vagy múzsámnak csúfoljam,
ki titokban egy-egy verssel
sas szívű égedelemmel
szárnyát nőtte az agyamban,
súgva, ami sűghatatlan?*

Meddig védem emlékeit...

*Buckás bozótok, ligetek,
de sokat jártam bennetek!*

*Fenyő zúgott a magasba,
sárgarigó fűtyült rajta.*

*Őz bandukolt a cserjén át,
nyárfák tetején a hégák.*

*A mókusok tobozt rágtak,
subogtak a gerleszárnyak.*

*Táncoltam a Duna habján,
a telihold leszólt hozzám.*

*Ha eső jött, vihar támadt,
hiába verte a sátrat.*

*S a tűz körül a barátok!
Jaj, az ága már ellángolt.*

*Fácánkakas, fációkakas,
nem vagyok ott, ne riogass!*

*Nem élhetek a szabadban,
évek felleldübe rajtam,*

*az öregen, nem tudom, még
meddig jár az időkerék,*

*meddig védem emlékeit
annak, mi csak tűrni segít.*

